

Arrest

nr. 62 212 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 14 januari 2011 houdende de niet inoverwegingname van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIES, die *loco* advocaat C. COEN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, dient op 16 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 14 januari 2011 neemt de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing waarbij deze aanvraag niet in overweging wordt genomen, omdat uit politiecontroles blijkt dat verzoeker niet op het door hem opgegeven adres verblijft. Dit is de bestreden beslissing:

*“Attest van niet-inoverwegingname
(...)”*

Van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Naam: A.

(...)

Heeft zich op 16/11/2009 bij het gemeentebestuur gemeld om met toepassing van artikel 9bis, van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

De lokale politie voerde verschillende woonstcontroles uit, op maandag 3/5/10 om 14.15 en 18.20 uur, op dinsdag 4/5/2010 om 7 uur, op woensdag 5/5/2010 om 10.15 uur, op donderdag 6/5/2010 om 7.05 uur; op zaterdag 8/5/2010 op 9.25 uur, en op maandag 10/5/2010 om 12 uur. Uit deze zes controles blijkt dat genoemde niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen.

(...)."

Uit de bijlagen die verzoeker bij het verzoekschrift voegt, blijkt dat de stad Antwerpen op 17 februari 2011 aan de raadvrouw van verzoeker meedeelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker op 20 januari 2011 heeft ingediend, in overweging wordt genomen en wordt doorgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken.

2. Over de rechtspleging

2.1. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen voor beroepen ingediend voor 1 april 2011 en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

2.2. Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Verwerende partij werd bij aangetekend schrijven van 16 maart 2011 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen nota ingediend.

Pas op 9 mei 2011 dient de verwerende partij het administratief dossier in met de mededeling *"Bij nazicht is gebleken dat het administratief dossier nog niet naar uw Raad werd toegezonden."* Het administratief dossier werd dus ingediend nadat de termijn daartoe verstreken was.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ter zitting voert de verwerende partij een exceptie aan van gebrek aan belang in hoofde van de verzoekende partij die zij reeds had vermeld in haar aangetekende brief van 9 mei 2011.

De Raad wijst op artikel 39/60 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn."

Nu de verwerende partij geen nota heeft ingediend en zij niet verduidelijkt dat haar exceptie de openbare orde zou betreffen, kan zij dit euvel niet herstellen door mondeling ter zitting haar verweer te geven.

3.2. Ambtshalve werpt de Raad het volgende op: overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit de bijlagen die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker wel in overweging werd genomen door de stad Antwerpen.

In het verzoekschrift verduidelijkt verzoeker echter het volgende:

"Op 10.01.2011 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, op 14.01.2011 kreeg hij een attest van niet in overwegingname (m.b.t. de regularisatieaanvraag d.d. 16.11.2009) en op 17.02.2011 kreeg hij een attest van inoverwegingname (m.b.t. de regularisatieaanvraag d.d. 10.01.2011).

Hieruit blijkt duidelijk dat een en ander niet klopt. Bezwaarlijk kan men stellen dat op 14.01.2011 verzoeker niet op het adres in de (...) en op 17.02.2001 wel hoewel de nieuwe regularisatieaanvraag werd ingediend op 10.01.2011 vooraleer de beslissing tot niet inoverwegingname van 14.01.2011, De bestreden beslissing heeft enorme gevolgen voor verzoeker aangezien in de aanvraag, die werd ingediend in november 2009, beroep werd gedaan op 2.8 A en B van de instructie van 19.07.2009 en verzoeker enkel kan geregulariseerd worden indien de aanvraag in deze periode werd ingediend, reden waarom de aanvraag dient in overweging genomen te worden."

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij meent een belang te hebben bij de vernietiging van de huidige bestreden beslissing, omdat zijn aanvraag die niet in overweging wordt genomen, dateert van 16 november 2009 en zijn nieuwe aanvraag van januari 2011. Het wordt niet betwist dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvragen ingediend in de periode vermeld in de bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 vernietigde instructie van 19 juli 2009, namelijk 15 september 2009 – 15 december 2009, behandelt in het licht van deze vernietigde instructie en dat het niet vaststaat dat dit eveneens het geval is voor aanvragen die buiten deze periode zijn ingediend. Verzoeker getuigt dus van het vereiste belang bij de eventuele vernietiging van een beslissing tot niet inoverwegingname van zijn aanvraag ingediend op 16 november 2009.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig Middel: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: namelijk schending van de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een attest van niet in overwegingname van de stad Antwerpen, bijlage 2 op 29.10.2010. Uit de controle van 10.05.2010 zou gebleken zijn dat mijnheer niet effectief op het adres woonde.

Verzoeker kon zich hier niet mee akkoord verklaren aangezien hij steeds woonachtig is geweest op het adres in de (...) en tekende beroep aan bij de RVV.

Nadat het beroep werd ingediend kreeg verzoeker plots een nieuwe beslissing van de stad Antwerpen op 14.01.2011. Hierdoor werd het beroep voor de RVV zonder voorwerp.

In de beslissing d.d. 14.01.2011 werd het volgende opgenomen: de lokale politie voerde verschillende woonstcontroles uit, op maandag 03.05.2010 om 14.15 en 18.20 uur, op dinsdag 04.05.2010 om 7 uur, op woensdag 5/5/2010 om 10.15 uur, op donderdag 6/5/2010 om 7.05uur, op zaterdag 08.05.2010 om 9.25uur en op maandag 10.05.2010 om 12 uur. Uit deze 6 controles blijkt dat genoemde niet werkelijk op dit adres woont,

Verzoeker kan zich met deze beslissing niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent.

De bestreden beslissing is een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur; van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting en wel om volgende redenen.

Op 16.11.2009 diende verzoeker een regularisatieaanvraag in bij de burgemeester van de stad Antwerpen op basis van de instructie van de minister van in juli 2009 en op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet,

Verzoeker woont te 2060 Antwerpen, (...). Verzoeker zijn naam staat vermeld op de brievenbus en de bel.

Verzoeker woont al lange tijd in bij zijn oom de heer C. M. te 2060 Antwerpen, (...).

De stad Antwerpen diende het verblijfsadres van verzoeker te controleren. Deze controles kunnen gebeuren door ambtenaren van de gemeente of door de wijkagenten.

Stad Antwerpen diende na te gaan of verzoeker zich feitelijk op haar grondgebied bevond omdat zij enkel bevoegd zijn voor personen die werkelijk op hun grondgebied verblijven.

Stad Antwerpen diende conform de omzendbrief van 21.06.2007 binnen de 10 dagen na de aanvraag de woonstcontrole uitvoeren.

Stad Antwerpen heeft nagelaten dit te doen binnen de daartoe voorziene termijn.

Dit blijkt duidelijk uit het attest van inontvangstname zelf waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend op 16.11.2009 en een eerste woonstcontrole zou plaatsgevonden hebben op 03.05.2010.

Pas op 03.05.2010 zou er, volgens het attest van niet inoverwegingname, een woonstcontrole uitgevoerd zijn bij verzoeker.

Verzoeker stelt zich vragen bij de woonstcontrole en de manier waarop de stad Antwerpen zijn aanvraag heeft behandeld.

Verzoeker meent dat de stad Antwerpen zijn dossier wederom niet zorgvuldig heeft behandeld minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing en is zij in strijd met het attest van inontvangstname d.d. 17.02.2011 waaruit blijkt dat mijnheer wel op het adres woont in de (...).

Bezwaarlijk kan gesteld worden dat de beslissing van de stad Antwerpen afdoende is gemotiveerd, zorgvuldig en redelijk werd genomen,

Immers de beslissing stelt dat er enkele controles waren doch laat na te motiveren:

- door wie deze werd uitgevoerd*
- de identiteitsgegevens van deze persoon*
- welke vaststellingen er werden gedaan (werd er aangebeld? Navraag gedaan bij bureaus? Een rapport achtergelaten dat cliënt zich diende te melden indien hij niet thuis was? Kon worden vastgesteld dat cliënt zijn naam op de brievenbus en bel stond?, enz...)*

Bovendien is de informatie waarvan melding wordt gemaakt in het attest van nietinoverwegingname in strijd met de informatie die verzoeker zijn raadsman bekwam via de cel regularisatie van de stad Antwerpen.

Immers op 24.09.2010 verzond de raadsman van verzoeker een email naar de stad Antwerpen teneinde navraag te doen omtrent de woonstcontrole van verzoeker.

Op 29.09.2010 bekwam de raadsman van verzoeker het antwoord dat de stad Antwerpen nog wachtte op het resultaat van de laatste woonstcontrole doch volgens het attest van niet in overwegingname zouden er enkel controles plaatsgevonden hebben in de eerste week van mei 2010.

Verzoeker zelf heeft ook meermaals de stad Antwerpen gecontacteerd teneinde navraag te doen wanneer controle ging plaatsvinden doch steeds weer kreeg hij het antwoord dat hij diende te wachten.

Verzoeker is steeds woonachtig geweest bij zijn oom in de (...).

Op 10.01.2011 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, op 14.01.2011 kreeg hij een attest van niet in overwegingname (m.b.t. de regularisatieaanvraag d.d. 16.11.2009) en op 17.02.2011 kreeg hij een attest van inoverwegingname (m.b.t. de regularisatieaanvraag d.d. 10.01.2011).

Hieruit blijkt duidelijk dat een en ander niet klopt. Bezwaarlijk kan men stellen dat op 14.01.2011 verzoeker niet op het adres in de (...) en op 17.02.2001 wel hoewel de nieuwe regularisatieaanvraag werd ingediend op 10.01.2011 vooraleer de beslissing tot niet inoverwegingname van 14.01.2011,

De bestreden beslissing heeft enorme gevolgen voor verzoeker aangezien in de aanvraag, die werd ingediend in november 2009, beroep werd gedaan op 2.8 A en B van de instructie van 19.07.2009 en verzoeker enkel kan geregulariseerd worden indien de aanvraag in deze periode werd ingediend, reden waarom de aanvraag dient in overweging genomen te worden.

Verzoeker stelt zich dan ook vragen bij de wijze waarop zijn dossier werd behandeld en de manier waarop het attest van niet in overwegingname werd opgesteld.

Dat de beslissing "kennelijk onredelijk" is omdat pas na 5 maanden een woonstcontrole heeft plaatsgevonden bij verzoeker, men in september 2010 stelde dat nog een laatste woonstcontrole diende te gebeuren (doch hier is geen enkel spoor van terug te vinden) en op 17.02.2011 een attest van

inoverwegingname werd afgeleverd op identiek hetzelfde adres terwijl de aanvraag werd ingediend op 10.01.2011, voor de bestreden beslissing d.d. 14.01.2011.

Dat minstens de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is op dit vlak.

Dat de beslissing gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en de formele minstens de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

Het is duidelijk dat de beslissing een louter abstracte en vormelijke stijlformule is zonder toe te passen op het dossier van verzoeker zelf.

Bezwaarlijk kan gesteld worden dat de motivering: de lokale politie voerde verschillende woonstcontroles uit, op maandag 03.05.2010 om 14,15 en 18.20 uur, op dinsdag 04.05.2010 om 7 uur, op woensdag 5/5/2010 om 10,15 uur op donderdag 6/5/2010 7.05uur, op zaterdag 08.05.2010 om 9.25uur en op maandag om 12 uur. Uit deze 6 controles blijkt dat genoemde niet werkelijk op dit adres woont, "afdoende is!"

Zeker en vast gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoeker heeft. Hij komt immers perfect in aanmerking voor regularisatie op basis van de instructie!

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat men bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden, minstens de materiële motiveringsverplichting geschonden is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001) .

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien men de woonstcontrole van verzoeker niet correct heeft beoordeeld, minstens hier niet voldoende informatie is terug te vinden in de bestreden beslissing zodat op basis hiervan onredelijk tot hun besluit zijn gekomen.

De beslissing dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

4.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit zes woonstcontroles blijkt dat verzoeker niet werkelijk woont op het door hem opgegeven adres. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.2.2. Verzoeker voert aan dat hij steeds woonachtig is geweest op het door hem aangeduide adres en dat zijn naam vermeld staat op de brievenbus en de bel en dat hij er inwoont bij zijn oom. De bestreden beslissing heeft enorme gevolgen voor verzoeker omdat hij zich in zijn aanvraag beriep op de instructie van 19 juli 2009 en het in dit verband van belang was dat de aanvraag werd ingediend in de periode vermeld in deze instructie.

Hij stelt dat de stad Antwerpen conform de omzendbrief van 21 juni 2007 binnen de tien dagen na de aanvraag de woonstcontrole diende uit te voeren en dat ze heeft nagelaten dit te doen.

Verzoeker meent dat uit de wel in ontvangstname van zijn nieuwe aanvraag van januari 2011, waarin hij hetzelfde adres had opgegeven, blijkt dat hij op dit adres woont en dat de bestreden beslissing daarmee in strijd is. Dit is een schending van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. De beslissing vermeldt niet wie de controles uitvoerde en welke vaststellingen werden gedaan.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing in strijd is met de informatie die zijn raadvrouw verkreeg van de cel regularisatie van de stad Antwerpen, waaruit blijkt dat de stad in september 2010 nog wachtte op het resultaat van een laatste woonstcontrole. In de bestreden beslissing wordt enkel melding gemaakt van controles in de eerste week van mei 2010.

4.2.3. Vooreerst dient de Raad vast te stellen dat verzoeker niet lijkt te betwisten dat er woonstcontroles hebben plaatsgevonden en dat hij op die momenten niet aan te treffen was. Hij beperkt zich tot de loutere bewering dat hij wel op het door hem opgegeven adres woonde en dat zijn naam vermeld staat op de brievenbus en bel.

Deze loutere beweringen kunnen, zelfs bij gebrek aan administratief dossier, echter geen afbreuk doen aan het motief *“De lokale politie voerde verschillende woonstcontroles uit, op maandag 3/5/10 om 14.15 en 18.20 uur, op dinsdag 4/5/2010 om 7 uur, op woensdag 5/5/2010 om 10.15 uur, op donderdag 6/5/2010 om 7.05 uur; op zaterdag 8/5/2010 op 9.25 uur, en op maandag 10/5/2010 om 12 uur. Uit deze zes controles blijkt dat genoemde niet werkelijk op dit adres woont.”* omdat verzoeker niet betwist dat er op die dagen woonstcontroles zouden hebben plaatsgevonden en omdat hij niet betwist dat hij er niet aan te treffen was op die momenten.

Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld wie deze controles uitvoerde, kan hij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt duidelijk vermeld dat het de lokale politie is die de woonstcontroles uitvoerde. Dat de identiteitsgegevens van deze personen van de lokale politie niet worden vermeld, kan niet beschouwd worden als een schending van de formele motiveringsplicht. Verzoeker kan uit de bestreden beslissing afleiden op basis van welke juridische en feitelijke gegevens ze werd genomen.

Het volstaat dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat uit de zes woonstcontroles blijkt dat verzoeker niet op het door hem opgegeven adres verblijft. Dat er niet uitdrukkelijk wordt vermeld welke vaststellingen er werden gedaan, kan niet worden beschouwd als een schending van de formele motiveringsplicht. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt immers niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

4.2.4. De termijn van tien dagen die wordt vermeld in de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, is geen vervalt termijn waaraan sancties of welbepaalde gevolgen verbonden zijn bij het niet respecteren ervan. Verzoeker kan niet met goed gevolg inroepen dat deze termijn niet werd gerespecteerd. Verzoeker toont niet aan op welke wijze hij benadeeld zou zijn door het feit dat de controle niet binnen de tien dagen gebeurde.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de burgemeester de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Verzoeker slaagt er niet

in aan te tonen dat het uitvoeren van een woonstcontrole meer dan tien dagen na de aanvraag een schending zou inhouden van de zorgvuldigheidsplicht.

4.2.5. Waar verzoeker aanvoert dat uit de woonstcontrole uitgevoerd naar aanleiding van zijn meest recente aanvraag om machtiging tot verblijf d.d.10 januari 2011 blijkt dat hij wel degelijk woont op het door hem aangegeven adres, en dat dit niet strookt met de vaststellingen in de beslissing van 14 januari 2011 inzake zijn aanvraag van 16 november 2009, moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing van 14 januari 2011 enkel de aanvraag van 16 november 2009 betreft en de woonstcontroles die naar aanleiding van deze aanvraag in mei 2010 plaatsvonden.

De omstandigheid dat verzoeker in januari 2011 een nieuwe aanvraag heeft ingediend en dat als gevolg van deze nieuwe aanvraag in januari 2011 wordt vastgesteld dat verzoeker op dat moment wel op het door hem opgegeven adres verblijft, doet geen afbreuk aan het feit dat – in het raam van een andere aanvraag – op een vroeger tijdstip, namelijk mei 2010, werd vastgesteld dat verzoeker niet op het door hem aangegeven adres verbleef. Verzoeker kan de wel in overwegingname van zijn nieuwe aanvraag niet aanvoeren als bewijs dat hij tijdens de woonstcontroles naar aanleiding van zijn vorige aanvraag op hetzelfde adres verbleef.

4.2.6. Uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat de advocaat van verzoeker op 24 september 2010 een e-mail stuurde naar de stad Antwerpen met de vraag naar een stand van zaken inzake de aanvraag van verzoeker van 16 november 2009. De stad Antwerpen antwoordde dat er nog werd gewacht op het resultaat van de laatste woonstcontrole.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, werd hem in deze e-mail niet meegedeeld dat er nog een laatste woonstcontrole diende te gebeuren, enkel dat er nog gewacht werd op het resultaat van de laatste woonstcontrole, zonder vermelding van datum waarop deze plaats had gevonden.

Een loutere mededeling van het bestuur creëert geen rechten in hoofde van verzoeker. Verzoeker toont alleszins niet met concrete gegevens aan dat dit antwoord op een vraag van zijn advocaat, en de omstandigheid dat hier niet naar wordt verwezen in de bestreden beslissing, hem een nadeel zou verschaffen. De vaststellingen in de bestreden beslissing volstaan om aan te tonen dat verzoeker niet op het door hem opgegeven adres verbleef. De omstandigheid dat op vraag van de advocaat op 29 september 2010 werd meegedeeld dat er nog gewacht werd “op het resultaat van de laatste woonstcontrole” is niet onverenigbaar met de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit zes woonstcontroles van mei 2010 blijkt dat verzoeker niet werkelijk op het door hem opgegeven adres woont. Verzoeker toont alleszins het tegendeel niet aan.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de burgemeester de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de burgemeester bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

4.2.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is, nu verzoeker in het verzoekschrift niet met concrete gegevens aanduidt dat er foutieve vaststellingen zouden zijn gebeurd tijdens de woonstcontroles. Verzoeker beperkt zich tot de opmerking dat hij wel steeds op dit adres heeft gewoond. Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET